

A woman in a black, long-sleeved, high-cut dress and black gloves is holding a bright red apple. The background is a textured, mottled grey and blue. The text is overlaid on the right side of the image.

Dokonalá manželka.
Rodina jako z pohádky.
Nevěřte všemu, co vidíte...

CLAIRE SEEBEROVÁ

Macecha

MLADÁ FRONTA

Macecha

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Claire Seeberová

Macecha – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

CLAIRE SEEBEROVÁ

Macecha

CLAIRE SEEBEROVÁ

Macecha

MLADÁ FRONTA

Přeložila Helena Hartlová

THE STEPMOTHER

Copyright © Claire Seeber 2016

Translation © Helena Hartlová, 2019

ISBN 978-80-204-4854-5 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-204-5668-7 (ePDF)

ISBN 978-80-204-5667-0 (ePub)

ISBN 978-80-204-5669-4 (Mobi)

*Celé mé rodině – vám VŠEM,
ať už jste vlastní, nebo nevlastní!*

*Pověz mi zrcadlo, kdo je v naší zemi
nejkrásnější mezi všemi?*

Wilhelm Grimm,
Sněhurka a sedm trpaslíků

Prolog

Byl jednou jeden král a ten se oženil. Brzy po svatbě se nové královně narodila překrásná dcerka. Královna na holčičku pohlédla a spatřila vlásky černé jako eben, pleť bílou jako sníh a rtíky rudé jako růže, které se pnuly okolo oken zámku. Čistý, nedotčený sníh měla královna ze všeho nejraději, a proto dala děťátku jméno Sněhurka.

Nedlouho po křtu královna zemřela na záhadnou nemoc.

Zajímalo by mě, co to bylo.

(Není ale pravda, že některé ženy – možná mnoho žen – nemají rády jiné krásné ženy – zvláště ty mladší? Nebo je to také jen pohádka, zřejmě vymyšlená muži?)

Každopádně odbíhám...

Král byl smutný a osamělý, což se mužům v jistém věku stává, a tak se nepříliš dlouho po královnině smrti znovu oženil s velice krásnou ženou, která působila příjemným dojmem. Stala se novou královnou – a samozřejmě Sněhurčinou macechou.

A všichni víme, jak to s macechami bývá, že?

Ach ano. Moc dobře víme, jaké jsou.

Nebo ne?

MARLENA

Tohle není ten příběh, že ne?

Nemá to být ten příběh – pro žádnou z nás dvou.

Můj dech připomíná vzlyky, vybíhám z vlaku a běžím po nástupišti, vzhůru po schodech na lávku pro pěší, kolem lidí, kteří si jdou klidně za svým jako kterýkoli jiný den – kolem cestujících, kteří ode mě odvracejí pohled, jako bych byla nepříčetná.

Vlastně tak trochu nepříčetná *jsem*, ve svém zoufalství.

Na druhé straně zase sbíhám dolů, proplétám se mezi zábradlími a vybíhám do toho neznámého města.

Kde tu sakra mají stanoviště taxíků?

Nacpu se do první žluté drožky, kterou uvidím, a celou dobu, kdy tak strašně pomalu – mučivě pomalu – vyjíždí z města na venkov, se modlím.

Odkud se všechen tenhle venkov vzal? Já venkov nesnáším.

Přes pole a louky do městečka, mezi sady do kopce. Připadá mi to jako ta nejdelší jízda, jakou jsem kdy zažila – nemá konce...

A celou tu dobu se modlím, aby to byl jenom sen.

Celou tu dobu nemůžu tak docela popadnout dech, po každé se mi drsně zarazí v hrdle. Nemůžu tomu uvěřit. Nemůžu. Nechci. Nemůžu.

Když tam dorazím, pořád nic nevědí, a tak zakláním hlavu a dělám, co jsem ještě nikdy neudělala. Křičím k obloze, k nebesům, do světa. Vždycky jsem všechno držela v sobě, svůj strach i vztek, teď je ale vykřičím.

Jenže to nepomáhá; ani vzdáleně, ani docela nepatrně.

Claire Seeberová

A později, když toho vyjde najevo víc, se zapřísahám, že dám celej tenhle šílenej binec do pořádku – zjistím pravdu. Jistěže ano. Přede mnou se neschovají, to ani náhodou.

Není na zemi místo, kam by se tahle ohavnost přede mnou mohla schovat.

JEANIE

28. listopadu 2014

Tenhle starý dům je jako živý. Cítila jsem to, hned jak jsem do něj poprvé vstoupila. Jako by spáry mezi cihlami tiše dýchaly, jako by tahle budova dokázala cítit. Teď stojím před velkými vchodovými dveřmi s robustními starými zámky, klíče k nim držím prvně v ruce a jen stěží dokážu uvěřit, že je to *můj* domov.

Dům je z šedého zdiva, hranatý a příkrčený, se sloupky okolo oken, jeho základy postavili v alžbětinských dobách. V průběhu staletí byl dostavován a modernizován: oblouk nové příjezdové cesty, kovaná brána rozhodně bránící vstupu nezvaných, rudé a bílé růže okolo masivních dřevěných dveří. Věžička s jedinou špicí postavená na jedné straně střechy se zoufale natahuje k tmavnoucí obloze, zatímco se přes zastíněný srpek nového měsíce žene mohutný mrak.

Na svoje první setkání s domem nikdy nezapomenu. Naprosto přesně se mi vybavuje, jak jsem poprvé překročila jeho práh v Matthewových stopách, jak omráčená jsem byla a jak mi bušilo srdce.

Zdá se, že jsem doma.

Včera odpoledne, v realitní kanceláři na nábřeží, vmáčkнутé mezi starou pasáží a rybím bufetem na rohu, jsem z ošoupaného starého kroužku s přívěskem znamení Panny – který mi Frank hrdě věnoval k Vánocům, když mu bylo deset – oddělila klíč k bytu číslo 9 v Marine Buildings a vrátila jsem ho. Skoro jsem přitom nemohla polknout. Skoro, ale ne docela.

Měla jsem sice nervy z toho, co přijde, stejně ale nemůžu říct, že by mně bylo příliš zatěžko rozloučit se s ušmud-

lanou chodbou neustále páchnoucí kočičí močí, navzdory mým nejlepším snahám přehlušit ji osvěžovači vzduchu nebo potpourri. (Vloni se Frank tak zoufale snažil puch zamaskovat před novou přítelkyní, že to tam celé málem podpálil vonnými tyčinkami.)

Rozhodně nebudu postrádat plesnivou skvrnu ve tvaru ledního medvěda nad oknem v ložnici ani sprchu, z níž začala s železnou pravidelností vždycky v polovině mytí vlasů téct ledová voda –, ale navzdory všem chybám to byl dlouhou dobu domov. Frankie a já jsme na něj byli zvyklí.

Jistě, druhá ložnice nebyla dost velká, aby se v ní otočila myš. Balkon byl malý a nikdy stylový, navzdory mému udatnému snažení s rostlinami a dvěma pruhovanými křesíly –, ale už jen to, že tam byl, mi dávalo možnost posadit se a koukat na moře, někdy celé hodiny, které uplynuly nepozorovány; moře, jež mě stejným dílem děsilo a přitahovalo.

V hloubi duše už jsem ale byla pryč. Dveře od bytu jsem zavřela s větší rozhodností, než jakou jsem cítila, a zaklepala jsem na Elsie. Když mi nepřišla otevřít, postavila jsem jí juku a lopatkovec za dveře, nejistá, jestli odjela k neteři nebo jestli pro ni byla představa loučení stejně bolestná jako pro mě.

Poslední poštu jsem si nacpala do tašky – přesměrování začne fungovat od zítřka – a naposledy jsem za sebou zavřela domovní dveře.

Rychlost, jakou se můj život měnil, mi připadala neskutčná a ohromující, tentokrát ovšem pozitivně. Skoro jsem tomu nemohla uvěřit.

Poté, co jsem v realitce odevzdala klíče, jsem se vydala autem do Shorehamu, abych tam strávila svou poslední noc na jižním pobřeží. Seděly jsme s Judy v jejím neutěšené bytě v prvním patře, pod kroutící se reprodukcí lilí od

nějakého francouzského malíře, a připily si teplým Sauvignonem na nové začátky. Teprve po pěkné řádce „žertovných“ dloubanců, které příliš žertovné nebyly, mi došlo, že jsem ji naštvála. Moje svatební šaty visící v její stísněné chodbě na ni zjevně působily jako rudý hadr na býka. Zalitovala jsem, že jsem je nenechala v autě – vzala jsem je nahoru ze strachu, že by pro místní nenechavce byly příliš velkým lákadlem.

„Fantastická startovní čára, svatba.“ Judy si chrstla další víno do zpola plné sklenice a moji dolévala tím, co v lahvi zbylo. „Taky jsem mohla potkat toho pravýho, kdybys mě pozvala.“

„Jenže tam nikdo takový nebude.“ Zakryla jsem si skleničku rukou, takže mi sedlina protékala mezi prsty. Bude tam jen Frankie a Marlena a pochopitelně dvojčata. „Nechystáme žádnou slavnost nebo něco, Jude, vážně. Nic na ten způsob.“

Byla to pravda. Svatba bude *skutečně* maličká a soukromá. Jen naši nejbližší – a to ani u jednoho z nás není mnoho lidí; a já si představuju, že obě rodiny propojíme a sjednotíme jako v seriálu *Brady Bunch*, jen v podstatně menším měřítku.

„Takže tvůj pohádkový princ nakonec přijel, co? Jen doufám, že je krapet víc okouzlující než ten poslední,“ zamumlala Judy a vyprázdnila svou skleničku až moc rychle. „Doufejme, že *on* tisku nic neprodá. A že v podkroví neschovává šílenou manželku. Panebože, jen si to představ!“ „Myslím, že takový není.“ Úsměv mi začal tuhnout. Matthew skutečně má bývalou manželku – to se nedá popřít –, pokud ale vím, není šílená a nežije v podkroví.

Janu Eyrovou jsem v tomhle pololetí znovu vyučovala v maturitním ročníku gymnázia, kde jsem zaskakovala za učitelku na mateřské, a tu práci jsem dostala jen díky tomu,

že tam teď působil můj bývalý vedoucí oddělení, který to místo zoufale potřeboval na poslední chvíli obsadit, a tak se nade mnou slitoval a zaměstnal mě.

Ne, mezi životem zanícené mladé vychovatelky a tím mým žádné paralely nebyly. Naprosto žádné.

Rozhodně bylo načase zalehnout na proleželý rozkládací gauč, jinak by Judy spustila o tom, že všichni muži jsou mizerové, a odněkud by vylovila lahev zvětralého dezertního vína. Nepotřebovala, abych jí předhazovala, jaké jsem měla štěstí, ani abych jí připomínala všechna traumata, kterými už jsem si prošla a díky kterým bylo tohle mé nové dobrodružství ještě mimořádnější a výjimečnější.

A já rozhodně nepotřebovala začít myslet na to, co jsem Matthewovi zatím *tak docela* neřekla. To můžu řešit později.

No ne?

Probudila jsem se brzy, rozlámaná a ztuhlá z laciného rozkládacího gauče, s nepatřičným spěchem jsem se vykradla od Judy z bytu a nechala za sebou jen poděkování na kusu papíru. Odcházela jsem s poněkud nakyslou pachutí našeho přátelství v ústech.

Nejsem si jistá, že je naše přátelství jedním z těch, které moje stěhování přestojí. Skomíralo už od mého loňského náhlého, vynuceného odchodu ze Seabornu. Nejspíš jsem byla Judy prostě jen vděčná za to, že se ke mně neobrátila zády jako většina ostatních kolegů. (Řekněme jen, že při mém odchodu rozhodně nikdo nevybíral peníze na dárek.)

Upřímně řečeno, během těch hrozných měsíců jsem přátelství brala, kde se dalo. Judy ke mně přilnula před pár lety. Tehdy jsem se slitovala nad tím, v jaké izolaci je ve sbořně kvůli svým konzervativním názorům. Po mém odchodu jsme si spolu občas daly teplý cider, mám ovšem podezření, že se se mnou scházela hlavně proto, že se díky

tomu, jak hluboko jsem spadla, cítila o něco spokojenější s vlastním životem.

Tiše jsem za sebou zavřela dveře.

Venku jsem na tváři ucítila vlhký, slaný vzduch. Chvilku jsem zůstala stát a vychutnávala si ho spolu s křikem mořských racků připomínajícím mňoukání koťat. Moře bylo hned na konci ulice a já uvažovala, že zajdu na pláž a naposledy se podívám – den byl ale šedivý a při pohledu na hodinky jsem si řekla: *Mám před sebou něco nového*. Frankieho vlak měl přijet v jedenáct.

Otočila jsem se k moři zády a došla k autu. Navzdory mému předsevzetí to na mě působilo velice konečným dojmem.

Za doprovodu Joplinové a Mitchellové jsem vjela na dálnici M23. Můj žaludek samou nervozitou a vzrušením předváděl kotrmelce. Stejně jsem ale cítila něco víc než jen nádech smutku, navzdory tomu, co se tady před osmnácti měsíci stalo. Brighton byl naším útočištěm celých dvanáct let, od té doby, co Simonovi vyměřili trest. Věděla jsem, že mi tohle místo bude hrozně chybět.

Bylo ale načase odsunout takové myšlenky stranou; přišel čas začít nanovo. Ne každý dostane takovou druhou šanci na štěstí, připomínala jsem si pevně a osolila Janis v jejích výškách.

V Berkhamstedu jsem zjistila, že Frankův vlak má zpoždění, a tak jsem seděla před nádražím v autě s kafem v ruce a přemítala o tom novém místě, kam se chystáme vydat. Takové úhledné městečko v porovnání s pulzujícím městem roztahaným podél jižního pobřeží, s jeho gay bary a rozlučkovými večírky, rušnými uličkami a neonovým lunaparkem na slavném molu. Berkhamsted naproti tomu není v jakémkoli ohledu bohémský, okázalý ani městský – je to dokonale, spořádaná periferie.

Z auta jsem pozorovala úhledné rodinky vysedající z SUV a hlouček zámožných starších párů v béžovém oblečení mířící do supermarketu Waitrose. Naproti přes ulici zabíhaly do kaváren nastrojené maminky přilepené k chytrým telefonům, na nohou vysoké boty z beránka a na sobě umělé kožichy. Bylo to všechno tak pěkné – možná se sem hodíme jako pěst na oko, můj syn a já.

Popravdě řečeno už jsem nestála o žádnou pozornost, o další šepot a pochechtávání, o další kradmé pohledy z druhého chodníku.

Co je ale vlastně pěkné? Podle mých zkušeností bývají věci až příliš často pěkné jen napovrch. Pod ním zpravidla leží sutiny.

Moje úvahy utnul Frankův příjezd. Hned mě neviděl, když ve svých úzkých džínách a odřených converskách vyklusal z nádraží, stará plátěná větrovka mu visela z úzkých ramen, a já ho s radostí pozorovala.

„Páni, stýskalo se mi.“ Pevně jsem syna sevřela v náručí, šokovaná tím, jak je vysoký – ještě vyšší, než když před třemi měsíci odjížděl na univerzitu do Hullu a mně lámalo srdce, že za sebou nechává hnízdo docela prázdné: zůstala jsem v něm sama.

„Neříkej to, mami,“ zašklebil se.

„Co?“

„Tys ale vyrost!“

Tak jsem to neřekla – jen jsem se na něj usmála. Ten den mi ale znovu přišla na mysl otázka: Oddala bych se Matthewovi tak naplno, kdyby se Frankie nesbalil a neodjel na sever?

Ted' se uvolnil z mého sevření a hodil si batoh na rameno, a já si všimla, že mu z rukávu bundy vykukuje nové tetování. „Nová kérka?“ popíchla jsem ho a on mi přejel rukou po vlasech.

„Jo, tak nějak.“

V autě mi pověděl o nových kamarádech, o posluchárnách a potom konečně, že neví jistě, jestli si vybral správný obor. „Uvažuji o tom, že bych přešel na hudební produkci,“ řekl. „V tom se vidím víc.“

A jak jsme se blížili k Malum House, zase se mi navzdory jeho povídání obrátil žaludek. Těšila jsem se, že Frankie mu ukážu jeho nový domov. Vyhlídka na to, že mu dám něco víc, než o čem jsme kdy snili, byla lákavá – najednou mě ale přepadla hrůza.

Co když spolu nebudou vycházet?

Jasně, když nás Matthew párkrát navštívil v Brightonu, byli v pohodě a vycházeli spolu dobře, to byla pravda. Povídali si o fotbale a trochu o muzice, přestože se každému líbí docela jiná. Jenže – co když...

Matthew otevřel dveře dokořán ještě dřív, než jsem vůbec stačila zaklepat a uklidnit své nervy, byl samý úsměv, s navlhčenými tmavými vlasy, ve starých vyšisovaných džínách. Ve velké bílé kuchyni nás čekala čerstvě uvařená káva s croissanty. Vedl nás dovnitř a jeho snaha, abychom se tu oba cítili jako doma, byla zjevná; mě políbil a Frankieho žoviálně poplácal po zádech.

„Vítejte v Malum House,“ řekl a upíral na mě přitom pohled svých oříškových očí. Můj žaludek udělal přemet – tentokrát vzrušením.

„Hezký.“ Frank si odnesl hrnek k francouzskému oknu. „Parádní výhled. Co je vlastně Malum zač?“

„Dům byl postavený v sedmnáctém století na místě někdejších sadů farmy Malum.“

„Hm, takže je pořádně starej.“ Frankie uvážlivě pokýval hlavou.

Teď byla řada na Matthewovi, aby se zašklebil. „Malum je latinský výraz pro ‚jablko‘.“

„Aha,“ řekl Frank. Potom se zašklebil on a přiznal: „Vlastně jsem latinu nikdy nedělal. Jeden rok španělštiny mi docela stačil.“

„No, myslím, že latinu dělal málokdo z nás.“ Matthew byl laskavý.

Zatímco byl Frank v koupelně, Matthew si mě k sobě přitáhl a s vervou mě začal líbat. Když jsem se mohla konečně znovu nadechnout, najednou mě přepadl zvláštní stud. Zabořila jsem tvář do jeho kašmírového svetru. Pevně mě sevřel v náručí.

„Nemůžu uvěřit, že jsem vážně tady,“ zašeptala jsem. Připadá mi to jako sen.“

„Taky tomu nemůžu uvěřit,“ zamumlal mi do vlasů, „a děkuju Bohu, že zase někam neodjíždíš.“

„Vážně?“ Bylo to, jako bych se potřebovala štípnout. S žádným mužem jsem se ještě takhle necítila. Dokonce ani...

Dokonce ani s tím ďáblem, co mě ještě pořád straší.

„Vážně, kotě.“ Matthew mě políbil na temeno hlavy. „Jsi tak hodná, Jeanie. Budeš moje záchrana – vím to.“

A já si to pro tuhle chvíli vychutnávala. Pro tuhle chvíli jsem si dovolila vychutnávat si ten nezvyklý, návykový a exotický pocit. Protože jsem věděla, navzdory všem svým velkým nadějím jsem věděla, že to zřejmě nemůže vydržet. Teď jsem na to ale odmítala myslet...

Když se Frankie přišoural zpátky a snědl croissant skoro na jedno polknutí, Matthew mě pustil a navrhl prohlídku domu. „Měli bychom Frankovi ukázat jeho nový domov, co říkáš, Jeanie?“

„Super.“ Frankie se zadíval na další croissant a já ho jemně postrčila k jeho batohu.

„Chceš vidět svůj pokoj?“ zeptala jsem se.

„Dal jsem ti ložnici na konci prvního patra, s výhledem tady na to...“ Matthew ukázal na rozlehlý trávník, který se

táhl až dolů k lesu na druhé straně vysoké zdi. Dostat se přes ni bylo bez šancí.

Překvapil mě ostrý pocit, jako by mě něco tížilo na hrudi. *Ale no tak, Jeanie!* Přece se mi ještě nemohlo začít stýskat po otevřenosti a nesmírnosti moře, ani ne po dvou hodinách?

Tohle si nepodělej, proboha tě prosím! V uších mi zněl Marlenin hlas. *Tohle je tvoje velká šance.*

„To zní dobře.“ Frank si povytáhl džíny a společně jsme sledovali, jak Matthew rozmáchlým gestem otevírá „tajné“ dveře z kuchyně vedoucí na skryté točité schodiště.

„Za občanské války na tomhle schodišti ukrývali royalisti své spojence.“ Matthew šel před námi. „Uchránil jsem ho před Kayiným šíleným architektem, když dělal přístavbu. Za ním je úkryt pro kněze z doby panování Alžběty I. – katolíci byli tehdy pronásledováni. Bývali by to všechno strhli, kdyby si Kaya prosadila svou.“ Neviděla jsem mu do tváře, vycítila jsem ale, že obrací oči v sloup. „Teď je dům na seznamu památek, takže je mimo nebezpečí.“

„Paráda, člověče.“ Frankie klusal za svým budoucím otčímem. „Dá se do toho úkrytu vlézt?“

„Ne, je zazděný – ale je to tady za tou stěnou.“

Zmizeli nad schodištěm.

Zůstala jsem stát, sama v přítmí. Přejela jsem rukou po chladné, hrbolaté stěně, uchráněné před náročnou bývalou manželkou, o níž jen zřídkakdy padla zmínka. Zauvažovala jsem, kdo skutečně byli ti, kdo se za zdí ukrývali. Naslouchali v hrůze, jak Alžbětini vojáci nebo Cromwellovi stoupenci prohledávají dům, připraveni rozsekát je na kusy? Jistě se báli o holý život.

Zeď pod mými prsty byla velice chladná a já zjistila, že zdržuju dech a napínám uši, jestli neuslyším nějaký zvuk.

Zní to hloupě, ale když jsme byli v domě s Matthewem jen sami dva, jednou nebo dvakrát jsem pozdě v noci docela určitě slyšela šepot v chodbách a na podestách.

A je to divné, protože mi nepřipadá, že by dům byl vůči mně nepřátelský, ale stejně mě to znervózňuje.

Matthew mě pokaždé ujistí, že divné zvuky jsou docela normální, je to jen skřípot a sténání starého dřeva, já si tím ale nejsem jistá. Jsem z toho hodně nesvá.

Mám dojem, jako by tu byl ještě někdo. A na to je moc brzy. Nebo ne?

Před nějakými šesti týdny mě z hlubokého spánku nad ránem probudily zvuky, které jsem nedokázala určit. Dvojčata u nás tu noc nespala. Byla tu přes den, vzali jsme je do kina na *Labyrinth* a po večeři je zavezli zpátky k jejich matce.

Zatímco jsem s tlukoucím srdcem ležela ve tmě, vedle mě se něco pohnulo. Zašustění látky o dřevo – sukně, spodnička, záclona, nebyla jsem si jistá – stačilo to ale, abych se prudce posadila na posteli.

„Poslouchej!“ sevřela jsem Matthewovi paži. „Někoho slyším...“

„Je to jen vítr,“ zamumlal, ani neotevřel oči. „Lehni si, kotě.“ Ochranitelsky přese mě položil paži a hned zase usnul.

Tu noc jsem nejmíň hodinu nemohla usnout.

Ozývají se hlasy i tady, napadlo mě teď, na schodišti? Dneska? Tady za těmi chladnými zdmi...

„Jenie? Kdepak jsi?“

Lehce jsem nadskočila, nemohla jsem si pomoci. Potom jsem šla nahoru obdivovat spolu s Frankem jeho nový pokoj, který byl zařízený se vším všudy, včetně zvukové aparatury, která předčila jeho nejdivočejší sny, s reproduktory zavěšenými na stěnách.

„To je systém Sonos?“ vykřikoval nadšeně. „Propojený s celým domem? Páni, to je úžasný!“

Během „prohlídky“ došlo jen k jedinému maličkému zakolísání – a stejně se nejspíš zase odehrálo jen v mé hlavě. Marlena by řekla, že „moc přemýšlím“, a já bych to označila za lehkou úzkost. Když jsme šplhali po schodech do věžičky, Frankie mě vzal za ruku, a když se nahoře Matthew otočil a všiml si, že mě syn drží, malinko se zamračil. Vnímala jsem to jako hozenou šipku.

Můj osmnáctiletý syn, dlužno říct. Ale my jsme prostě s Frankiem byli zvyklí se držet, teď se to ale možná bude muset trochu změnit – což nebylo špatné, vzhledem k tomu, čím jsme si za poslední roky prošli. Frankie dospíval a vzdaloval se mi, nadešel čas nové etapy.

Vytáhla jsem ruku z té Frankovy, vyšla posledních několik schodů a připojila se k Matthewovi v kruhové místnosti.

Byl to pokoj jeho dcery, až přehnaně holčičí, nadýchaný, růžový. Převládala tu sladká vůně růží a vanilky – z laciných svíček na parapetech, pomyslela jsem si. Obezřetně jsem se vyhnula pohledu na přehlídku rodinných fotek na římse. Zadávala jsem se druhým oknem k městu.

„Páni.“ Frank otevřel okenní křídlo a vyklonil se. „Je to jako hrad Šípkový Růženky nebo tak něco. Tady nahoře by člověk nechtěl dostat závrať.“

„Dej pozor,“ nedokázala jsem si odpustit napomenutí.

„Je to něco, vid?“ Matthew sevřel Frankovo rameno, taky se vyklonil a se stopou pýchy přešel očima výhled. Byla jsem ráda, že dal Frankie najevo obdiv, a byla jsem si jistá, že spolu budou vycházet, mohl by to být dokonce začátek vztahu. „Ta spousta hodin v kanceláři se snad vyplatila.“

Kolem všech oken se plazily popínavé rostliny – rudé

růže tak vysoko nevyšplhaly – a já přes ně vykukovala ven, dolů na silnici, kde drobná postavička běžela směrem k lukám Chilternské pahorkatiny, a říkala si, že Matthew s Frankem mají naprostou pravdu. Bylo to úžasné, výhled byl odtud ohromný.

Pohlédla jsem na svého syna a milence, jak tam stáli vedle sebe s očima upřenýma do krajiny, a potom se Matthew otočil a usmál se na mě – úsměvem plným toho, co jsem nedokázala číst jinak než jako lásku – a já ucítila mravenčení.

Anebo mě mravenčilo kvůli té postavě, kterou jsem viděla pelášit po silnici pryč?

Otočila jsem se na Matthewa.

Na svého nastávajícího manžela.

V neděli touhle dobou už budu paní Kingová.

A tohle bude můj domov.

Kdybyste mi vykládali, že skončím tady, ještě před půl rokem, ještě den předtím, než jsem Matthewa potkala na té příšerné Jillově oslavě v práci, vysmála bych se vám. Totéž bych řekla i týden poté. Dva týdny poté.

Jenže se to stalo.

Motorka v dálce nabrala otáčky a ujížděla pryč.

MARLENA

Chtěla jsem na tu svatbu dorazit. Vážně chtěla.

Ale no tak! Vsadím se, že jste taky někdy museli vynechat nějakou důležitou událost kvůli práci. Tak jako každý, ne?

Cože?

No tak dobře, nebylo to tak *docela* kvůli práci. Totiž bylo, ale šlo vlastně spíš o oběd a já doufala, že to povede k něčemu většímu, lepšímu, když jsem se teď pomaloučku vyhrabávala z té mizérie posledních čtyř let. Potřebovala jsem znovu dobýt spoustu území, hodně se omlouvat a hodně si toho dokazovat jako novinářka, zase znovu od začátku.

Fotky ze svatby vypadaly překrásně, vážně. Vypadala nádherně, prostě nádherně, moje Jeanie, a viděla jsem naprosto jasně, proč se do ní Matthew zamiloval, navzdory své kupě peněz, nóbl baráku a nápadnému bouráku.

Má to nejčistší srdce, moje milá Jeanie. Nikomu by neublížila. Skutečně, vážně by nikdy nikoho neodbyla. Vždycky dokázala být laskavá, i v těch nejtěžších dobách.

Což se naučila za obrovskou cenu.

Za tu pitomost ale přece zaplatila, ne? A ne jednou.

Tohle byla znovu její pohádka. Šťastný konec, po kterém toužila od doby, co ji zasáhla ta nejstrašnější Simonova zrada. Od dob strejdy Roga a jeho zhulákaných perverzních kamarádků z hospody U hvězdy a podvazku v uličce za Peckham High Street. Od těch věcí, co se staly potom. Kristepane. Tohle nechme na jindy, jo? Všechno tím jen zhořkne.

Šťastné konce? To je podle mě něco, co získáte v masážním salonu na Old Kent Road. Do skutečného života *nepatří*.

Civěla jsem na svatební fotku, co mi moje velká sestřička zrovna poslala mailem.

Jeanie ve svých bílých sametových šatech s velkou kožehřínovou kapucí, oči zářící a obrovské nadějí, Matthew, velice nonšalantní v nepochybně drahém tmavém obleku, na ni shlíží s čímsi – to nemůžu popřít – s čímsi rozhodně blízkým lásce. Ne snad, že bych v tom ohledu byla nějaká odbornice.

Něco se mi na tom obrázku ale stejně nezamlouvalo, jenže nedokázala jsem hned přijít na to, co to je.

Možná něco na výrazu tváře jeho dcery – puberťačky, jejíž jméno se mi vykouřilo z hlavy a s níž jsem se ještě neviděla. Plíživé, hubené stvoření, okolo očí příliš výrazné černé linky, na sobě dlouhé, přiléhavé šarlatové šaty a vysoké boty na klínu.

Těstovitý bratr, ani zdaleka tak hezký jako jeho dvojče. Jeho úsměv byl ale přinejmenším neškodný.

A vyčouhlý Frank, pihovatý a zarostlý, ve vypůjčeném obleku a starých černých converskách, usmívající se na půl pusy. Zřejmě umírající touhou po balené cigaretě, jak toho kluka znám.

Zadívala jsem se na dvojčata, na děti, které Jeanie poznala teprve před pár měsíci a jimž zjevně chvíli trvalo, než se rozehrály, navzdory jejímu největšímu úsilí. To podle všeho rozhodně platilo o dívce. Kluk byl alespoň celkem v klidu. Nezdálo se ovšem, že jsou na novou macechu připraveni.

Jeanie si dokonce koupila knížku, to ji šlechtí, když jsme se v září sešly v Londýně na oběd, který záhy přerušil telefonát od mého nového šéfredaktora. (Dneska si netroufám telefonáty z práce nebrat.)

Když jsem zavěsila, doprovodila jsem sestru do samoobslužné části knihkupectví Waterstones na Piccadilly a sledovala, jak knihu vydolovala ze spodní police.

Jak se stát nejlepším nevlastním rodičem nebo podobná

konina – to si vybrala. „Postavte se výzvám čelem“, hlásal slogan na obálce.

Dělala si starosti taky o Franka. Že si bude připadat odstrčený, že už nebude „její jediný“. Bála se, že ji dvojčata nepřijmou, že ji budou srovnávat s matkou. Doufala, že utvoří „novou rodinu“.

Co my dvě ale věděly o rodině?

Řekla jsem jí, ať přestane tolik přemýšlet – jako obvykle.

„Prostě to nech plynout,“ nabádala jsem ji znovu před čtrnácti dny nad jejími rozlučkovými koktejly v hotelu Covent Garden, když mi řekla, že s tou holkou je to pořád „trochu vachrlaté“. „Jakkak by *tebe* někdo mohl nemít rád, Jean?“

„Celkem snadno.“ Rozmrzele snědla olivu. „Za žádnou cenu nedokážu Scarlett přimět, aby se na mě usmála. Minulý týden jsem jí navrhla, že spolu půjdeme nakupovat oblečení, ale ona se beze slova otočila a odešla.“

„To je tím strašným věkem, zlato,“ připomněla jsem jí, slízlá si sůl z ruky a hodila do sebe tequila. „Jen si vzpomeň, jaký jsme ve čtrnácti byly my.“

Tahle poslední poznámka jí ovšem moc nepomohla. Dnešním typickým pubertákům jsme se dvakrát nepodobaly, moje sestra a já. Naší hlavní starostí bylo postarat se o sebe, na nějaké dětinské záchvaty kvůli potenciálním náhradním rodičům nebylo kdy.

Hlavní starostí bylo přežít.

Když jsme dopily koktejly, Matthew si přišel Jeanie vy-zvednout. Měli strávit noc v hotelu – a když jsem viděla, jak jí za vchodovými dveřmi zvedá do vzduchu, jak jí samou radostí a vzrušením planou tváře, když se ztrácí v jeho objetí, konečně se mi trochu ulevilo.

Tenhle muž byl do mé sestry blázen – to bylo zjevné.

Ti dva mohli sice působit jako nesourodý pár, už se

ovšem staly i podivně ší věci. Zacházel s ní, jako by byla z křišťálu, choval se k ní jako k vzácnému kousku.

Což ona je. Jeanie je nekonečně vzácná.

Když jsem pak o víkendu nestihla na svatbu dorazit, když jsem poslala zprávu, že musím jít za příběhem korupce ve sněmovně – o Cameronových lidech a jejich pojetí práva –, a že pokud bych to neudělala, mohla bych dostat padáka –, Jeanie tvrdila, že je to v pořádku. Já ale věděla, že to v pořádku není. Poslala jsem největší kytici, jakou Interflora váže, a stejně mi ze sebe bylo nanic.

Zvlášť když se ukázalo, že můj „velký příběh“ je naprosto k ničemu. Možná jsem se nad svými motivy neúčasti na svatbě měla zamyslet hlouběji. Možná.

Teď jsem zprávu se svatební fotkou zavřela a začetla se do pokynů, jak se dostanu k té střední škole, do které se odpoledne chystám. Měla jsem tam mít přednášku na téma sociální média, zodpovědnost a digitální novinařina. Snažila jsem se udělat něco pro dobrou věc, napravovat škody.

Taky jsem musela říct Jeanie, že nepřijedu na jejich silvestrovský večírek. Matthew je možná pro mou sestru dobrý, mezi jeho kámoše z finančních kruhů byste mě ale nedostali ani párem koní. Měla jsem trochu mlhavou představu o tom, co přesně jeho práce obnáší, bankéři ale vážně nejsou nic pro mě. Vždyť jsem kvůli nim málem nadobro přišla o práci.

Možná to ale Jeanie řeknu až zítra.

JEANIE

31. prosince 2014

15.00

Oslava začíná ani ne za čtyři hodiny. Už teď jsem ve skluzu a hrozně nervózní, při návratu zjišťuju, že těsně před vjezdem postává nějaká postarší paní. Měla bych říct před naším vjezdem.

Jenže mi tady zatím nic jako „naše“ nepřipadá, ať říká Matthew cokoliv.

Paní moje něžné zatroubení ignoruje, odmítá se hnout byt' jen o píd', nakonec se mi ale podaří opatrně se okolo ní protáhnout a zaparkovat svoje staré auto za falangou nablýskaných, podstatně impozantnějších vozidel.

Snažím se vyhnout jejímu pohledu a vytáhnu z auta Matthewovy věci z čistírny spolu s velkou krabicí vinných skleniček, které jsem koupila dopoledne před mou prokletou návštěvou kadeřnictví.

Moje fazonka, jak by to kdysi označila naše babička, je skutečně příšerná. Netuším, proč jsem to té holce dovolila, když jsem viděla, jaká katastrofa se z toho klube – já se na ni ale jen divoce usmívala do zrcadla, zatímco ze mě dělala natupírovanou zpěvačku z osmdesátých let.

Vlastně vím, proč jsem jí dovolila pokračovat. Protože jsem se jí nechtěla dotknout. To jsem celá já, nedokážu se ozvat.

A mou pozornost taky odvádělo něco jiného.

Zatímco mě dívka stříhala a česala, já pila čaj a prohlížela si nějaký lesklý časopis – nejsem si jistá, možná to bylo OK! Uprostřed článku o milostném životě Kylie Minogue jsem na sobě ucítila něčí pohled – byli to ale jen dva lidé, ona a on, kteří se dívali do výlohy na ceník. Šli dál.

Dopohlédla jsem si časopis a rozhlížela se po něčem dalším ke čtení. Stojanu s novinami jsem se vyhnula – na noviny jsem zanevřela –, stejně jsem si ale všimla článku na titulní straně *Daily Mail* – o té holce, která na Štědrý den zmizela z Londýna. Zjevně mají za to, že odletěla do Turecka a má v plánu dostat se do Sýrie. Říkají tomu „hidžra“, džihád emigrací.

Potom jsem otevřela včerejší poštu, kterou jsem si předtím strčila do kabelky.

Tu vyztuženou obálku jsem nejdřív považovala za opožděné vánoční přání. Prohlížela jsem si své jméno vyvedené zdobným černým písmem a vrtalo mi hlavou, kdo z mých přátel mě tak brzy vystopoval.

Samozřejmě jsem se mýlila.

Když jsem uviděla, co obálka skrývá, chvíli jsem se nemohla pohnout. Kadeřnice, která ještě před chvilkou působila tak hlučně, mi najednou připadala velice tichá, a v mém periferním vidění se všichni pohybovali zpomaleně.

Seděla jsem tam a zírala na svou fotku. Nebyla to rozhodně dobrá fotka a byla upravená černou propiskou, a jak to tak vypadalo, musel umělec své „dílo“ několikrát obtahovat, aby oprátka skutečně vynikla.

Oprátka okolo mého krku.

Když jsem se trochu uklidnila a obrázek odložila, uvědomila jsem si, co musím udělat.

To, co jsem měla udělat už dávno. To, co jsem měla udělat ještě před svatbou.

Teď stojím na příjezdové cestě a nechci nic jiného než jít dovnitř a ujistit se, že si ta hrůzu nahánějící osoba od cateringu poradí sama, než si vezmu Matthewa stranou.

Musím si s ním v klidu promluvit a říct mu pravdu. Dřív, než všichni jeho uhlazení přátelé – alespoň si představu-

ju, že jsou uhlazení – , než všichni dorazí a uvidí, jaká jsem podvodnice.

Dřív, než to všechno vybuchne.

Než ale dojdu k domovním dveřím, ta stará paní, v níž teď poznávám slečnu Turnbullovou odvedle, se na mě vrhne jako rotvajler na veverku v parku.

„Zdravím vás.“ Svým veselým úsměvem jí chci sdělit: *Nechte mě jít, prosím, je mi líto, ale teď vážně nemám kdy.* „Spěchám dovnitř, abych dohlédla...“

„Myslím, že tohle patří vám.“ Flegmatická paní už je v půli cesty. Natahuje ruku ve vlněné rukavici. Něco v ní drží.

„Omlouvám se,“ říkám. „Pošťák asi popletl čísla domu.“

Nebo je to možná tím, že slečna Turnbullová bydlí v bungalovu nazvaném „Nebeská brána“ a pošťák má potíže přiřadit tuhle nadpozemskou adresu do provinčního Hertfordshiru. Mává hromádkou obálek převázaných gumičkou. Moje přeposlaná pošta. Vidím písmo na vrchní obálce.

Nechcity dopisy, taky ale nechci, aby je měla ona. Natáhnu ruku, jak nejlépe to svedu vzhledem k tomu, že pod jednou paží držím krabici se skleničkami a přes druhou mám přehozený pánský oblek.

Slečna Turnbullová se neochotně vzdává svého nákladu.

„Díky,“ říkám a znovu se dávám do pohybu. Odmítám se na ně podívat. Později. Později to bude stačit.

Pořád tam postává. Uvědomuju si, že čeká, vousatá brada se jí chvěje emocí, kterou nedokážu přesně určit.

„Je to zvláštní, víte?“

„Copak?“ Jsem strohá, snažím se nahmatat klíč.

„Připadá mi, jako bych vaše jméno znala...“

„Je to dost běžné jméno,“ říkám ve snaze o nenucený tón. „Každopádně vám mockrát děkuju. Měla bych tohle donést dovnitř, než to všechno upustím.“

Zjevně to nestačilo.

„Odkud přesně že jste se to přistěhovala?“ ptá se stařena. Odnikud. *Přistěhovala jsem se odnikud!* mám sto chutí zakřičet.

Už to ale stejně ví, pokud se podívala na přeposlanou poštu. A vsadím svou poslední libru, že to udělala.

„Ze Sussexu,“ zamumlám.

Běžte už, prosím, přeju si v duchu vroucně. Panebože, kéž bych byla víc jako Marlenu. Prostě bych se k ní otočila zády, jasně bych vymezila své hranice, přímo a asertivně.

Já ale nejsem jako moje sestra. Jsem ten nejméně asertivní člověk, jakého znám – kromě mých studentů. Jediné místo, kde se kdy dokážu prosadit, je před mou třídou.

Ale zpátky.

Odháním myšlenky, nalézám klíč a přesouvám se ke dveřím – jenže ona je tam pořád.

„Ještě jednou díky,“ říkám.

„Chystáte oslavu?“ Slečna Turnbullová upírá pohled na dodávku cateringové firmy zaparkovanou vedle otřískané staré fiesty, kterou Marlenu koupila Frankiemu k osmnáctinám. Jediné další mizerné auto zaparkované v oblouku příjezdové cesty.

Já si vloni nemohla dovolit nic moc Frankiemu kupovat – alespoň že ho mohla potěšit Marlenu.

Letos to bude lepší.

„Nechápu, proč se lidi obtěžují vítat nový rok,“ odfrkne si slečna Turnbullová. „Dofám, že tu nebude moc velký krávil.“

„Dohlédnu na to, abychom se mírnili.“ Klíč je ve dveřích, díky bohu. „Nebude to příliš hlasité, slibuju.“

Což je unáhlený slib, pokud s tím bude mít co do činění můj Frankie – jsme v tom velkém starém domě ovšem hodně izolovaní, takže dost pochybuju, že The xx dolehnou až k Nebeské bráně.

Silvestrovský večírek rozhodně nebyl můj nápad. Nikoho z místních neznám, zatím, a nepozvala jsem nikoho kromě Marleny a Jill. Upřímně řečeno by mi mnohem víc vyhovovalo přitakávat spolu se svým novým manželem moderování Joolse Hollanda ve společnosti španělského šampusu Cava a tuby lupínků Pringles, můj manžel (panebože, pořád to zní tak divně!) to ovšem vidí jinak.

„Chci se s tebou pochlubit,“ řekl Matthew, když ten nápad prvně nadhodil. Je vždycky tak galantní – a já v skrytu duše navzdory své vrozené plachosti pukám štěstím. Přestože si uvědomuju, že v pokročilém věku dvačtyřiceti a půl roku můžu být těžko mladou nevěstou hodnou předvádění.

Pro něj je tohle druhé kolo, přičemž mezitím uplynula spousta vody. V mém případě celý oceán.

A samozřejmě, trochu se stydím to přiznat, ale slečna Turnbullová pozvána nebyla – alespoň pokud vím. Matthew pronesl cosi jako: „Ta stará rachejtle už mi nesmí přes práh,“ když jsme ji jednou viděli, jak venku zametá neexistující smetí.

Matně se mi vybavuje jakási historka o její stížnosti na Ligu na ochranu zvířat, že Scarlettino štěně nadměrně štěká; stěžovala si tak neodbytně, že lidé z Ligy přišli Kingovy prověřit.

Co přesně je to za výraz na její povadlé tváři, když se teď na mě dívá?

Obavy?

Ne – je to něco horšího. Nesouhlas.

„Nechceme tady přece žádné další nepříjemnosti, vidíte?“ říká slečna Turnbullová. „Opravdu nechci být nucena volat zase policii.“

„Zase?“ Zarazím se, klíč ve dveřích. „Co tím myslíte?“

„Jako bych nic neřekla.“ Když se teď na ni upřeně zadívám, sevře bezkrevné rty.

„Jen povídejte, prosím,“ vyzvu ji. „*Jakou* policii? Kdy?“

Stará paní vzhledne k domu a pak odvrátí pohled. Nic víc mi neřekne, zjevně už se rozhodla.

„No, nebudu tady stát do tmy,“ utrousí nesouhlasně, přestože je zatím ještě příjemné, i když chladné odpoledne, a na bledém nebi dokonce probleskují sluneční paprsky. „Jeden nikdy neví, na koho tady může narazit.“ Střelí pohledem směrem k silnici, jako kdybychom byli v centru L. A., v Bronxu, nebo dokonce v Peckhamu, kde mi jednou odtáhli auto. Tady bych tipovala, že jí hrozí přinejhorším setkání s nějakým tím pejskařem.

„Mnohokrát vám děkuju, slečno Trunchbullová...“ Zděšeně jsem se zarazila, se vzpomínkou na nerudnou ředitelku školy z příběhů Roalda Dahla – a na svou poslední šéfovou.

„Turnbullová,“ opravila mě popuzeně. „Musím říct,“ – naposledy si mě měří pohledem – „že jste docela jiná než ta poslední.“

V posledním kole rozhodně vítězí.

Provázím pohledem její šněrovací boty bez podpatků čvachtající skrz zbytky listí, které zůstalo neodmetené na kraji příjezdové cesty a díky té spoustě nedávných dešťů se pomalu rozkládá.

Pohlédnu na poštu a ucítím povědomé objetí strachu.

Nacpu všechny obálky do kapsy kabátu a vleču vinné skleničky a oblek do domu.

Moje nesmělé „Jsem doma!“ mi zní falešně, a přestože chci Matthewa vidět – Matthewa chci vidět vždycky –, cítím obrovskou vlnu úlevy, když mě přivítá ticho.

Odkládám svůj náklad v předsíni a strkám hlavu do kuchyňských dveří. Hrůzu nahánějící, supervýkonná kuchařka na mě mává od ostrůvku uprostřed, kde počítá cosi, co se jmenuje bliny s uzeným lososem, a zrovna si říkám, kde je

asi Matthew, když se domem na plné pecky rozdují techno. „Firestarter“ od Prodigy, tuším.

Takže Frankie prohájí svou aparaturu.

„Vrátím se brzy, miluju tě,“ hlásá lísteček přicvaknutý ke dveřím ledničky magnetem se znakem klubu Aston Villa. Matthew odjel vyzvednout dvojčata.

Není to jeho víkend, ale je mi jasné, že jejich matka – „ta poslední“, jak by řekla slečna Turnbullová, nebo vlastně ta jediná – hraje svou tvrdou hru se střídavou péčí.

„Je to jenom dobře,“ ujistila jsem Matthewa včera večer poté, co mu v telefonu začaly pípat textovky. V nadšení a euforii z romantiky svého nového života jsem celkem s radostí souhlasila, když mě informoval o jejím přání, aby dvojčata strávila Silvestra s námi. „Oslavovat s nimi bude legrace.“ Přidala jsem mu na talíř kuřecí chow mein a dolila mu červené. „Těším se, že je uvidím.“

Což byla ovšem lež.

Těším se, že o tomto víkendu uvidím jednoho z nich. Druhé dvojče mě upřímně řečeno dost silně zneklidňuje.

Ať se snažím sebevíc, Scarlett je zkrátka pořádně tvrdý oříšek. S dvojčaty jsem se s trochou zdráhání ze své strany prvně setkala po nějakých šesti týdnech známosti s Matthewem, takovou míru nenávisti jsem od ní ovšem nečekala. A nemůžu si pomoci, cítím se za to částečně zodpovědná – řekla bych totiž, že rychlost, s níž jsme se vzali, téměř na den přesně šest měsíců od našeho seznámení, tomu taky moc nepomohla.

Já se ale nemohla dočkat. „Potřebujete pomoc?“ Překřikuju hudbu a Julie křikem odpovídá, že je v pohodě a všechno jde jako na drátkách (myslím, i když si nemůžu být jistá, protože Keith Flint do toho nepřestává ječet cosi o nějaké kýmsi nenáviděné mrše), a napadá mě, jak je to

zvláštní, být v tomhle luxusním velkém domě, který vypadá uvnitř naprosto jinak než zvenčí.

Uvnitř je všechno ultramoderní a nevýrazné, v neutrálních tónech, třídílná sedací souprava je dokonale sladěná s plyšovými koberci a je tady každý kousek moderního vybavení, o jakém jsem kdy mohla snít – a pár navíc, o kterých jsem nikdy dřív neslyšela.

Pořádný rozdíl proti tomu, kde jsem byla vloni touhle dobou – něco docela jiného. Ani ve snu by mě tehdy nenapadlo, že bych mohla být takhle šťastná. Před rokem jsem si myslela, že už nemám naději na nový začátek. Rozhodně by mě nenapadlo, že budu někomu platit, aby připravil chuťovky pro hosty, které ani neznám.

Tak dobře, oprava: Neplatím já. To Matthew.

Všechno se stalo tak rychle. Na otázku mého hledání práce, když teď žiju v jeho domě, v tomhle městě, ještě nepřišla řeč, a je to další téma, které musíme brzy probrat.

Pár věcí se jaksí přehlédlo – a vím, že tu nejdůležitější musím dát okamžitě do pořádku.

Dopisy mi zašustí v kapse, když se protahuju kolem kuchyňské linky.

Dneska jsem ale svou příležitost propásla. Až se Matthew vrátí, bude už s dětmi – a dokud budou tady, nemůžu mu to říct. Musím jen přečkat dnešní noc – projít iniciační zkouškou, řekla bych...

Ale co když v ní neuspěju?

Co když...

Jdu nahoru. Když dojdu do hlavní ložnice – *naší* ložnice –, zavírám za sebou dveře a sedám si na postel.

Upírám pohled do obrovské zahrady za domem, přes staré holé jabloně, jejichž lišejníkem porostlé větve se rozpínají směrem k oknu ložnice, na rozlehlý trávník svažující se ke shluku starých stromů na jeho konci: k velkým du-